2020/1

Poutník

časopis Obce unitářů v Brně

r1.1

Všeliké kvaltování
toliko pro hovada dobré jest

Rozčilovat se znamená
Mstít se na svém zdraví pro hloupostí jiných

Komukoli prospěti můžeš, prospívej rád,
možno-li celému světu

Učenost bez ctnosti je jako květ bez sadu

Sloužiti a prospívati
je vlastností povah vznešených

Jan Ámos Komenský

Člověku, který si násilím nebo lstí přisvojí plodiny, kuřata, vepře, nebo koně jiných lidí, se říká zloděj nebo lupič. O co spíše se musí tímto jménem označovat ten, kdo se násilím nebo lstí zmocní půdy někoho jiného! Ten, kdo zabije člověka, je vrah; někdo, kdo zabije sto lidí, je stokrát vrah. Nuže, dobyvačný princ je vrah, jakmile nechá někoho zabít. A přece až příliš často se tento vrah nechá obdivovat a nalézá obdivovatele. Jaká zkaženost mravů!

Karel Čapek (Lidové noviny 9.3.1938)

I nejlepšího práva musí hájit lidé činní,
nemá-li zůstat na papíře.

Tomáš Garrigue Masaryk

Obsah

Mnohá výročí *(Rev. Mgr. Jarmila Plotěná)* 2
Velké téma láska *(RNDr. Ludmila Čermáková)* 3
Přání k 99. narozeninám *(Věra Zůdová)* 9
Drobná knížka velké znalosti člověka *(Rev. Mgr. Jarmila Plotěná)* 10
Slova o duši a bytosti v člověku *(Marta Mokrá)* 11
Zemřela Táňa Fischerová 12
Poklady které nemají být zapomenuty 13
Básně z Pegáska *(Magdalena Pulicarová)* 13
Jak jsem rozesmála domorodé Nepálce až k slzám *(Magdalena Pulicarová)* 14
Zapomenuté pojmy *(Ivo Koukol)* 16
Výlet do Amazonie *(Ing. Jiří Luner)* 19
Brněnští unitáři k 170. výročí narození T.G.M. *(Rev. Mgr. Jarmila Plotěná)* 23
Střed Vesmíru a základní otázka *(Mgr. Marcela Poučová, Ph.D.)* 24

Seznam obrázků

Grafika na obálce – Autor: Jan Vachuda
Foto kytice za článkem Mnohá výročí – Autor: Jarmila Plotěná
Foto Táňa Fischerová - Autor: Vlasta Bicakova – Vlastní dílo, CC BY-SA 4.0, https://commons.wikimedia.org/w/index.php?curid=35008039
Obrázek v článku Jak jsem rozesmála … – Autor: Magdalena Pulicarová

MNOHÁ VÝROČÍ

Co mají společného v roce 2020 Tomáš Garrigue Masaryk, Jan Ámos Komenský a Norbert Fabián Čapek? Kulatá výročí.

- 7. března vzpomeneme 170. výročí narození T. G. M.
- 25. listopadu 350. výročí úmrtí J. A. Komenského
- 3. června 150. výročí narození N. F. Čapka

Všechna tato výročí si připomeneme na našich shromážděních i na shromážděních organizovaných magistrátem města Brna. V pátek 6. března připomeneme výročí T. G. Masaryka shromážděním nazvaným „Nebát se a nekrást“ a 27.3. shromážděním ke Dni učitelů odkaz J. A. Komenského dnešku. V březnu nás také čeká valné shromáždění, které se koná **20.3. již od 16 hodin.**

V tomto čísle Poutníka přinášíme medailonek k 99. narozeninám brněnské spisovatelky Marty Mokré. Budeme vzpomínat na Prof. Karla Wernera a na paní Táňu Fischerovou.

Dále přinášíme pojednání o lásce od ses. Ludmily Čermákové, zprávu o sborníku článků br. Bohumila Housera a básničky z Pegáska od paní Magdy Pulicarové. 10. března 2019 si připomeneme 61. výročí Tibetského národního povstání.

Přejeme hodně pohody a klidu k měsíci dobrého čtení.

Jarmila Plotěná

VELKÉ TÉMA LÁSKA

Ludmila Čermáková

Moto:

Je věčná kniha lásky
i já ji otvírám,
někteří z ní poznali pár stran,
celý život četli si v ní druzí,
slova zpečetily slzy ...

Stěpan Petrovič Ščipačov v překladu L. Fikara

O lásce pěli mnozí básníci, a to nejen o lásce mezi mužem a ženou, ale i o lásce k matce přírodě, o lásce k rodičům, o lásce k Bohu. Mne již v útlém mládí oslovila sbírka básní Stěpana Petroviče Ščipačova: Sloky lásky (překlad L. Fikar).

K:H: Mácha: Máj

Byl pozdní večer – první máj –
večerní máj – byl lásky čas.
Hrdliččin zval ku lásce hlas,
kde borový zaváněl háj.
O lásce šeptal tichý mech;
květoucí strom lhal lásky žel,
svou lásku slavík růži pěl,
růžinu jevil vonný vzdech.

Jezero hladké v křovích stinných
zvučelo temně tajný bol,
břeh je objímal kol a kol;
a slunce jasná světů jiných
bloudila blankytnými pásky,
planoucí tam co slzy lásky.

Jan Skácel:

A znovu láska znovu odedávna z povzdálí překáží smrti.

I v Bibli najdeme pojednání o lásce, Svatý Pavel o ní krásně hovoří v 1. listu Korintským 13.

∞ *Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, ale lásku bych neměl, jsem jenom dunící kov a zvučící zvon.*

∞ *Kdybych měl dar proroctví, rozuměl všem tajemstvím a obsáhl všecko poznání, ano, kdybych měl tak velikou víru, že bych hory přenášel, ale lásku bych neměl, nic nejsem.*

∞ *A kdybych rozdal všecko, co mám, ano, kdybych vydal sám sebe k upálení, ale lásku bych neměl, nic mi to neprospěje.*

∞ *Láska je trpělivá, laskavá, nezávidí, láska se nevychloubá a není domýšlivá.*

∞ *Láska nejedná nečestně, nehledá svůj prospěch, nedá se vydráždit, nepočítá křivdy.*

∞ *Nemá radost ze špatnosti, ale vždycky se raduje z pravdy.*

∞ *Ať se děje cokoliv, láska vydrží, láska věří, láska má naději, láska vytrvá.*

∞ *Láska nikdy nezanikne. Proroctví – to pomine; jazyky – ty ustanou; poznání – to bude překonáno.*

∞ *Vždyť naše poznání je jen částečné, i naše prorokování je jen částečné; až přijde plnost, tehdy to, co je částečné, bude překonáno.*

∞ *Dokud jsem byl dítě, mluvil jsem jako dítě, smýšlel jsem jako dítě, usuzoval jsem jako dítě; když jsem se stal mužem, překonal jsem to, co je dětinské.*

∞ *Nyní vidíme jako v zrcadle, jen v hádance, potom však uzříme tváří v tvář. Nyní poznávám částečně, ale potom poznám plně, jako Bůh zná mne.*

∞ *A tak zůstává víra, naděje, láska – ale největší z té trojice je láska.*

V bibli také najdeme Šalamounovu Píseň písní. Jsou to verše o lásce mezi mužem a ženou. Například: Útočnost lásky

Jak krásná, jak líbezná jsi, lásko, při hrách milostných!
Postavou se podobáš palmě a svými prsy hroznům datlí.
Řekl jsem: „Vystoupím na palmu, abych se zmocnil plodů.“
Tvé prsy ať jsou hrozny révovými, dech tvého chřípí ať jablky voní,
patro tvých úst ať je jako nejlepší víno.

Jedině pro mého milého stéká, plyne i ve spánku ze rtů.

Já jsem svého milého, on dychtí jen po mně.

Láska má mnoho forem, je i mnoho objektů milování.

Pro člověka duchovního, pro něhož je spiritualita podstatou jeho cesty životem je jistě na prvním místě cesta lásky ke Stvořiteli a skrze tuto lásku pak přichází láska ke všemu stvoření a tedy nejen k lidem a zvířatům, ale i k veškeré přírodě, také ke svému životu a všemu svému konání.

Bůh dal Mojžíšovi pro svůj lid desatero Božích přikázání. Mnoho současných lidí je vidí jako ostrá nařízení, v dnešní době nemoderní a přesto jsou to vlastně přikázání lásky. A jsou z lásky Otcovy, který své děti nejen vychovává, ale i jim tak dává radu, jak žít šťastný život vezdejší, ale i pak věčný.

Jednou se Ježíše zeptali, jaké přikázání je z desatera nejdůležitější. On jim odpověděl: *„Miluj Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou silou.“ (5. Moj 6,5). To je to nejvyšší a největší přikázání. Ale druhé je mu podobné: „Miluj bližního svého jako sebe sama.“ (3. Moj 19,18). Na těchto dvou přikázáních jako na pilířích spočívají všechna přikázání desatera..“* V Ježíšových očích je láska shrnutí všech přikázání. Opravdové dodržování Desatera bez lásky vede k tvrdosti a bezcitnosti.

Kdo by však miloval Boha a bližního, ale nechtěl by dodržovat tento morální zákon je také na omylu. Babičky říkaly, „člověče přičiň se a Bůh se ti odmění“. A On se nám za naše činy, které jsou v souladu se zákony desatera odměňuje láskou, která je hmatatelná.

Apoštol Jan říká: „Podle toho víme, že jsme ho poznali, jestliže zachováváme jeho přikázání. *„Kdo říká: „Znám ho,“ a jeho přikázání nezachovává, je lhář a pravda v něm není. Kdo však zachovává jeho slovo, v tom se skutečně Boží láska stala dokonalou.“ (1. Jan 2,3-5) To je totiž láska k Bohu, že zachováváme jeho přikázání. A jeho přikázání nejsou těžká.“ (1. Jan 5,3) Co člověk dělá z lásky, to dělá rád.*

Čtvrté přikázání praví: *Cti otce svého i matku svou, abys dlouho živ byl a dobře se ti vedlo na zemi.* A naše staré moravské přísloví praví: „*V mládí se lásce a péči rodičů podřizuj, v dospělosti lásku a péči rodičům vracej.*“

Většina lidí miluje svoje rodiče a tedy je i ctí, ve stáří pak o ně pečují dle svých možností. Jsou však rodiče, kteří lásku dětí ubili, zradili a tam je to

pak těžké, ale přikázání říká cti otce a matku. To chápu tak, že i když otec se například opíjel a děti i matku bil, jeho dítě ho dokáže ctít, jako otce za dar života a vidět v něm také Božího syna, který se stal zoufalcem. Kdo ví, jaké měl otec dětství, co ho trápilo a trápí. Moje babička mi vždy připomínala: *„Pamatuj, že na světě není zlých lidí, jen nešťastných. Dívej se na člověka očima chápající božské lásky.“* To neznamená nepojmenovat zlo, kterému je potřeba čelit a i bránit, ale s láskou k člověku, neboť jeho podstata je božská.

Většina vztahů mezi mužem a ženou začíná tzv. láskou na první pohled, ale to není láska, to je zamilovanost, která může v lásku přerůst. Často však ona chemie vymizí střetem s životní realitou a pro toho, kdo opravdu miloval, je odmilovat se těžké a bolí to na srdci, což spousta z nás poznala. Avšak láska mezi životními partnery, když je opravdová a má v sobě všechny aspekty, ta vytrvá a říká se o ní, že láme skály.

V dnešní době spolu někteří lidé zůstávají už jen proto, aby vychovali děti a pak se stejně rozcházejí nebo se podvádějí. Co však dávají svým dětem do vínku, jaký příklad? Hádky a neshody, neláska, ve které děti vyrůstají, jak pak ony mají v dospělosti poznat, co je opravdová láska a jak o ni pečovat. Mohou věřit v opravdovou lásku? Ale rozvod a život v neúplných rodinách také není ani snadný, ani pro děti přínosný.

Někteří lidé zase spolu zůstávají z ekonomických důvodů a povrchní láska dávno vyprchala. Takové vztahy ubíjejí v člověku lásku a laskavost k sobě samému, k druhým i k Bohu.

Opravdová láska mezi mužem a ženou je jako květina, je třeba o ni pečovat, zalévat ji a ona prochází vývojovými změnami a rozkvete. Na to ale musí být oba dva pěstitelé, aby se květince dařilo. Je krásné, když se takoví dva dříve zamilovaní a dnes láskyplní lidé, kteří o svou lásku pečují a pak ji i kolem sebe rozdávají, najdou. Taková láska je vzácná květina a má v sobě i Boží požehnání. Převládá v ní *philia* a *agapé*, je v ní i *storge* a ostatní aspekty lásky ve zdravé formě.

Láska je vždy kompozicí, složenou z jednotlivých aspektů a jde o to, které převládají, které nám vládnou a mají-li zdravou podobu. Které jsou to ty aspekty, či řekněme druhy lásky? Staří Řekové rozlišovali sedm druhů lásky.

Každá z nich je cenná svým způsobem a každá z nich je nezbytná pro zdravý a šťastný život. Rozlišení druhů lásky (podle unisoultheory.com přes mocvedomi.cz)

∞ PHILAUTIA - láska k sobě samému, začátek, ze kterého vycházejí všechny ostatní lásky. Nezdravou formou je falešná sebeláska podobná narcismu nebo aroganci, kdy láska k vlastní osobě převažuje nad vyšším dobrem.
Zdravá forma se projevuje sebeúctou, důvěrou a péčí o sebe a ostatní, která přesahuje do okolního světa, naplňuje pravidlo „miluj bližního svého, jako sebe sama."

∞ PRAGMA - je láska zasvěcená vyššímu dobru. Romantika a přitažlivost jdou stranou ve prospěch společných cílů. Může existovat mezi páry, které zpečetily svůj vztah v kostele nebo na základě dohody, vztah má fungovat pro dobro jejich dětí. Nutí nás dělat ty správné věci. I vztahy které začaly jako *eros* nebo *ludos* často později přerostou v *pragmu*.

∞ LUDUS je protikladem *pragmy*, koketní a zábavnou formou lásky. Projevuje se hravostí, radostí, nezávazností. Může jít o tanec s cizincem nebo flirt se spolužákem. Na rozdíl od pragmatické lásky, je cílem jen potěšení. *Ludus* nemůže dlouho vydržet, časem se buď vytratí, nebo přeroste do *erosu* nebo *philie*.

∞ EROS je nejčastější obecnou představou o „lásce". Projevuje se romantikou, poblouzněním a sexuální touhou. V Řecku je nazýván *Kupid*, je zobrazován jako bůžek, který vyvolává u jedince tento druh přitažlivosti tím, že jej zasáhne šípem lásky. Bývá znázorňován jako dítě s lukem a zavázanýma očima. *Eros* často udeří bez důvodu, jde o nebezpečný druh lásky, který však následujeme celým srdcem. Může nás zničit, vymyká se logice.

∞ PHILIA- je láska kterou cítíme k našim sourozencům nebo blízkým přátelům, upřímná, platonická, vzájemně blahodárná. Trvá déle než *eros* a *ludus*, je moudré takovou lásku upřednostňovat.

∞ Vztah mezi milenci může časem přerůst do *philie*, kdy je manžel současně nejlepším přítelem. Vztahy založené na *philii* jsou intimní, pravdivé a bezpečné, patří k nejsilnějších poutům, které mohou existovat mezi dvěma lidmi.

∞ STORGE - je láska, kterou rodič přechovává ke svému dítěti. Podobně jako *philia* je *storge* silná a věčná. Není to však láska mezi sobě rovnými, je bezpodmínečná. Rodič miluje své děti takové, jaké jsou. *Storge* vede rodiče k tomu, aby svým dětem odpustili cokoliv, aby

∞ pro své dítě vše obětoval, aniž by od toho něco očekával.

∞ AGAPE - je bezpodmínečná láska ke všemu živému, vzbuzuje v nás touhu konat dobro. Může inspirovat k dobrovolnictví, ochraně planety, k laskavosti, soucitu a nezištnosti. Projevuje se silným vztahem k přírodě, lidstvu a vesmíru.

„Neexistuje žádný čas nebo místo pro skutečnou lásku. Zrodí se náhodou, v jediném okamžiku, v jediném záblesku a pulzujícím okamžiku.“ – Sarah Dessen

Odlišné kategorie lásky nalezneme ve východní duchovní tradici, kde může nabývat například těchto podob:

∞ Káma je smyslná, sexuální mezilidská láska. Zároveň je ale překážkou na cestě k probuzení, protože je egoistická.

∞ Karuná je soucit se všemi bytostmi bez rozdílu; snižuje utrpení druhých. Doplňuje se s moudrostí a je nezbytná na cestě k osvícení.

∞ Mettá je „dobrotivá“ láska. Podobně jako starořecká agapé spočívá v osvobození od svých tužeb a nezištném pomáhání ostatním. Je to velmi pokročilý bod na cestě za probuzením, protože vyžaduje hluboké sebeuvědomění.

∞ Préma znamená povznesenou formu lásky.

∞ Bhakti je oddanost a láska k Bohu.

Zajímavým příspěvkem k rozlišování druhů lásky je první encyklika papeže Benedikta XVI. „Bůh je láska“ (Deus caritas est), která přijala svůj název ze slavné věty prvního listu sv. Jana. Skládá se ze dvou hlavních částí, z nichž první si všímá spíše teorie lásky, druhá sleduje lásku v praxi církve. V první části se dá vystopovat mimo jiné teoreticky i prakticky významná kombinace dvou faktů: vícevrstevnatosti lidské přirozenosti a stěžejního významu lásky v životě člověka.

Také tento text vychází ze dvou klasických výrazů, kterými jsou *eros* a *agapé* a věnuje jim právem poměrně značnou pozornost. *Eros* je

popisován jako láska mezi mužem a ženou, nepocházející z myšlení a chtění jako dvou podstatných složek psychiky, nýbrž jako láska, přemáhající lidský rozum až k božskému běsnění. Vytrhuje člověka z úzkých hranic jeho existence na způsob jakési živelné transcendence a uvádí jej božskou mocí do stavu nejvyšší blaženosti. Vše ostatní mezi nebem a zemí se pak jeví jako druhořadé.

Dokument však upozorňuje na korumpování *erotu* formou kultů plodnosti, z čehož vyvozuje nutnost jeho pročištění a dozrání i za cenu odříkání. *Eros* totiž nemá nedarovat pouze přítomnou slast, ale předchuť existence, na kterou čekáme. Zapomenuta by neměla být věta sv. Ignáce Antiochejského o tom, že jeho *eros* byl ukřižován (Řím 7,2; v souladu s Gal 6,14). Výčitka nenávisti k tělu, předhazovaná křesťanství, kterou by někdo z požadavku pročištění *erotu* mohl vyčíst (encyklika jmenuje Friedricha Nietzscheho), je nespravedlivá, protože kultivace neznamená pošlapání. V člověku nemiluje vypreparovaný duch, ale celá osoba, právě ve své vícevrstevnatosti. L.M.Weber, autor spisu Moderní erotika a křesťanský život (1957), upozorňuje, že koncepce *erotu* je vždy závislá na výchozím rozčlenění lásky jednotlivým myslitelem. (ThDr. Jiří Skoblík – Láska, prostupující všechny vrstvy lidské přirozenosti)

Láska je věčným tématem. A díky lásce nevzniklo jen mnoho nádherných básní, próz a románů, ale i hudebních a výtvarných děl. Láska prožívaná, ale i zhrzená inspirovala nejen talentované umělce ve všech epochách, ale i lidové muzikanty a dala i našemu národu mnoho krásných lidových písní.

Bohatý je ten, kdo lásku prožívá, koho prostupuje, kdo ji rozdává a koho láska inspiruje k jeho cestě životem. Buď tedy Lásce vzdán hold a zasvěcen náš život. Vždyť Ježíš říká, Já jsem Láska, Pravda a Život. Kdo ve mne uvěří, on bude ve mně a já v něm. Je tedy Láska, Bůh, středem naší bytosti.

PŘÁNÍ K 99. NAROZENINÁM

Věra Zůdová

Dne 10.2. t.r. oslaví své devadesáté deváté narozeniny paní Marta Mokrá, autorka knihy Poutník, která bude uveřejněna na internetu.

Paní Marta Mokrá je nejstarší brněnská spisovatelka, které koncem loňského roku vyšla knížka. Žije v Brně-Líšni ve staré zástavbě, kde si s manželem koupili domek se zahradou pro aktivní odpočinek v důchodu.

Paní Mokrá ráda pěstovala květiny, vymýšlela romány a psala knížky až do téměř 90. let věku. Napsala nejméně 20 knih, ale vyšly tiskem jen dvě. Byly to *Zrazená královna* pod pseudonymem Ella Ritterová v roce 2011 a nyní pan Ryšavý vydal její knížku *Havran*. Je to volně přebásněná báseň od E.A.Poe a vyfabulovaný románek touto básní inspirovaný. Pro zájemce je knížka *Havran* k dostání v knihkupectví Ryšavý na Táborské ul. a také v Unitárii na Staňkově 18a.

DROBNÁ KNÍŽKA VELKÉ ZNALOSTI ČLOVĚKA

Jarmila Plotěná

Paní Marta Mokrá rozvinula známou báseň E. A. Poea – Havran. Příběh – novelu líčící smutný děj, který se autorce rozvinul za slovy Poeovy básně. Vypráví tragédii lásky hlavního hrdiny a jeho milé Eleonory.

Mladší autor by nemohl s takovou přesností popsat skrupule a prudérii staré doby, jejíž morálka je pro nás již nepochopitelná. Zdánlivě, neboť nesmyslné předsudky a pověry v jiné podobě přetrvávají dodnes. Že si je často neuvědomujeme na věci nic nemění. Líčení tragických důsledků starých předsudků jakoby dneška se netýkajících je paradoxně aktuální. Nemohlo by tomu tak být, kdyby autorka byla méně vnitřně svobodná a moudrá. Text novely není sentimentální, přitom je poetický s romantickými prvky, ale plně realistický a stojící na zemi. Odhaluje zákonitosti životů odolných i neodolných a nevznáší se v nerealistických výšinách.

Její lidé skutečně žijí. Střídání naděje a beznaděje, zákmity bezvýchodnosti a zoufalství i životodárný optimismus. Autorka ví, že tomu tak u člověka bývá a že jedině tak lze přežít, projít „údolím stínu smrti“.

Charakteristickým rysem formy knihy jsou dialogy bez uvedení hovořící osoby, což je velmi náročné na charakteristiku řeči. Čtenář musí poznat jednající osobu sám a také ji poznává. Je tak přímo vtažen do děje, a to bez bližšího popisu osob. Vnitřní stav člověka popisuje i příroda, jako by se vše přizpůsobovalo lidskému nitru.

Rozhodl jsem, že havrana vypustím až zítra zrána, nejraději chytil bych ho, jak bezcenný, starý krám ... ať mi dělá společníka, chmura se snad rozutíká. Slyš, havrane, oslovím ho, do rána ti posečkám ... pak odletíš, divný zjeve, dorána ti posečkám ... Havran krákl: setrvám!

Jasně řečeno to bylo, což mne velmi překvapilo, havran přece nemluvívá,

pokud plémě ptačí znám ... také jsem se podivoval, že by v obydlí se schoval, našel si v něm posezení, a tvrdí si, setrvám ... od pána to slyšel jistě, ono slůvko, setrvám ... opět krákl – setrvám.

Marta Mokrá – úryvek z novely Havran

SLOVA O DUŠI A BYTOSTI V ČLOVĚKU

Ukázka z románu Poutník – Marta Mokrá

Vše utichlo. Promluvil a oni byli jakoby v polovědomí. Vnímali slova, hlavně však cítili, že smysl vět přechází do jejich myšlenek a že na tyto chvíle nikdy nezapomenou.

„Poslyšte slova o duši a bytosti v člověku: Byl stvořen člověk z hlíny pozemské a v hlínu se obrátí, až jeho život bude zakončen. Tak celý okrsek zemský – orbis terrarum – stane se útočištěm práce božských rukou.

Stojí psáno, že člověk smrtí zemře. To však se týká pouze jeho pozemské složky – těla, které je pouhá hmota.

Přichází na svět člověk malý, nemohoucí. Jeho duše, která je v něm od početí, dosud spí, není schopna projevit se, leč tím, že počatý člověk žije, ale nevíme, zda je si toho vědom. Aby si uvědomil své bytí, dostává, jakmile se narodí, složku bytosti. Je tedy hotový člověk: tělo, bytost, duše.

Od narození až po smrt spolu bytost a duše rozmlouvají. Jak jinak by mohl člověk hovořit sám se sebou, kdyby v něm nebyly tyto dvě složky?

Bytost se táže duše: Řekni mi, duše má, činím dobře? a duše odpovídá buď ano, či nikoliv, podle spravedlivého úsudku. Jsou někteří, bývá jich mnoho, kteří hlasu duše nenaslouchají, potlačují jej, okřikují a zakazují mu do vlastního počínání mluvit. Takoví nebývají správní a správní a spravedliví ve svém životě. Ale jsou také jiní: Před každým počinem jejich bytost mluví s duší, táže se na správnost a namnoze bývá předem varována, čemuž prostí říkají vnitřní hlas.

Ano – je to hlas vnitřní, nejvnitřnější, hlas duše, která vždycky radí správně a spravedlivě, poněvadž je součástí Boha věčného. A potlačuje-li kdo tento hlas a přehlušuje jej hlasem bytosti, potlačuje Boha v sobě, jemuž se může pro takové počínání znelíbit.

Jsou tací, kdož umí obelhávat sami sebe. Jejich bytost nedbá varování duše a uskutečňuje své úmysly, řkouc na svou obranu, že toto je správné – a hádek svědomí plazící se v pozadí myšlenek, je udupán, hozen do jámy odpadní, a nevyjde odtud, leč při Soudu. Potom se objeví zcela živ

a oživený a žalovat bude na bytost, která jej nedbala, zanedbávala.

Při Soudu však bytost nemůže lhát, ani předstírat, neboť tato vlastnost je jí odebrána, jakmile zanikne tělo.

I bude lkát a naříkat pro své nepravosti, ruce vztáhne k duši své, jež čeká opodál a najde u ní milosrdenství, neboť je součástí Boha slitovného.

Pravím vám, bratři moji, nenechte svou promlouvající duši marně plýtvat slovy, ale vaše bytost nechť jí naslouchá, řídí se jejími radami. Tu dojde klidu a uspokojení a život bude radostný, naplněn činy správnými a spravedlivými.

Nechce-li kdo vnitřní hlas nazvat duší, nechť jej pojmenuje svědomí, či já. Jsem to já, duše jsem já - může říci, ale také bytost jsem já. Nechať jsou tyto dvě složky v člověku svorné, souhlasně smýšlející a navzájem ohleduplné.

Zamýšlejte se, bratři moji, nad sebou, nad děním ve svém vědomí – bytosti a duši – zamýšlejte se a ptejte se sami sebe.

Na co se budete tázat, záleží na vás. Jste téměř dospělí a dokážete posoudit, kde jsou ve vás nesrovnalosti a kde je vše v pořádku.

Blahoslavení smíření, neboť klidu dojdou v životě pozemském – Amen.“

ZEMŘELA TÁŇA FISCHEROVÁ

25. prosince 2019 - ZEMŘELA ve věku 72 let spisovatelka, herečka a politička Táňa Fischerová, laskavý a moudrý člověk, symbol lidskosti a nenásilí. Připomeňme alespoň knihu rozhovorů Láska nevládne, láska tvoří.

Na čem mi záleží ...

Záleží mi na tom, aby u nás každý člověk mohl žít v ovzduší důvěry, vzájemné solidarity a tvořivé činnosti.

K tomu je třeba měnit poměry ekonomické i politické.

Tvořiví lidé u nás vždycky žili, jenom to neměli a nemají lehké.

Je to naše společné poslání a nikdo ho za nás nevykoná.

Možná právě teď přišel čas pokusit se věci měnit.

Změna je možná, je v každém z nás.

Táňa Fischerová (zdroj: www.prezidentkatf.cz)

POKLADY, KTERÉ NEMAJÍ BÝT ZAPOMENUTY

Zásluhou bratra Vachudy byl sestaven sborník článků bratra Bohumila Housera, které vyšly v průběhu téměř třiceti let v časopise Poutník. Jde o duchovní nauku, často i s návody k praxi (meditace, duchovní cvičení atp.). Ve sborníku jsou obsaženy také články obsahující rady pro udržení a zlepšení zdraví člověka. Texty sborníku *„Probuzenému pádem do řeky a jiné poklady“* byly uspořádány s velkým porozuměním a citlivostí. Doporučujeme ke čtení i praktickému používání.

Redakce Poutníka

BÁSNĚ Z PEGÁSKA

Magdalena Pulicarová (leden 2020)

Mír

Znal i každý pionýr
to úžasné slovo „mír“.

Říkala to učitelka
v mnoha bytech taky ‘telka’.

Jenže moji milí, zlatí,
pořád se to někde mlátí.

Každý hájí svoje pravdy.
Jak je to však doopravdy?

Nikde není žádná vize,
pořád jde jen o peníze.

O míru se mluví, píše,
padají však velké říše.

Padají však taky lidi,
konce nikdo nedovidí.

Každý svoji pravdu hájí,
jedno, jak se druzí mají.

Každý chce mít jen svůj mír.
Ten však není „suvenýr“!

„Poezie. Poezie?“

Až jsem se už začla bát,
že umím všecko zveršovat.

Že by svět byl poezie,
kde se jenom pěkně žije?

Je to ale k uvážení;
ono všechno pěkné není ...

JAK JSEM ROZESMÁLA DOMORODÉ NEPÁLCE AŽ K SLZÁM

Magdalena Pulicarová

Poslední dobou v letošním roce byly dvě velké vichřice, které napáchaly spoustu škod: v přírodě, na stavbách, na elektrických rozvodech ... Bylo to jedno ze dvou nejvíce diskutovaných témat ve sdělovacích prostředcích i mezi lidmi.

Také jsme to probírali v Unitarii. Na otázku J. Plotěné, zda jsem někdy zažila nějakou výjimečně silnou vichřici, se mi vybavila jedna situace v Nepálu.

V r. 1997 jsme se s manželem vypravili soukromě přes Nepál do Tibetu. Protože jsem tomu nejdřív nevěřila, musela jsem se sbalit ‘bleskově’, navíc mi zbylo jen 300 Kč. Můžete si představit, s jako ‘výbavou’ jsem asi na výlet do Himalájí vyrazila ... Hlavně – měla jsem s sebou jediné, a ještě ‘socialistické’ polobotky ...

Pobyli jsme pár dní v Nepálu, pak Tibet. Tam na mě sedlo cosi jako chřipka, s kterou jsem, po dost vydatném utrpení, dorazila zase zpět do Nepálu.

Manžel rozhodl, že se vypravíme na jeden kopec, ze kterého je nádherný výhled na horský hřeben. Ještě v údolí před výstupem se k nám přidal veliký pes. Manžela to rozčilovalo, stále ho zaháněl, dokonce po něm hodil kámen. To mě rozzlobilo a chtěla jsem psa bránit. Ten ale vůbec nestál o mě, jen o manžela.

„Člověče, to je snad nějaký tvůj převtělený příbuzný!“ Manžel se kupodivu zklidnil, a tak jsme putovali tři.

Než jsme se vyšplahli nahoru (musela jsem někdy odpočívat i po třech

metrech), obloha se mírně zatáhla a z krásného výhledu nebylo nic. Najednou se přiblížilo cosi, co bylo jako šedá deka a začala strašná průtrž mračen. Dokonce se uvolnila jakási plechová cedule velikosti billboardu a lítala ve větru blízko nás, to jsem se docela bála. Pes nás vedl neomylně dolů. Dostali jsme se do místa, kde bylo veliké stádo nějakých buvolů se snad půlmetrovými rohy. Už jsem nevěděla, čeho se bát víc. Jestli bouře, nebo zvířat. Ale pes dělal cestu mezi nimi, úplně bez násilí, bez štěkotu, zvířata zcela klidně, bez strkání, a jakoby uctivě, ustupovala. Prošli jsme zcela bez potíží. Na místě, kde se k nám pes připojil, nás zase klidně opustil. Byli jsme z toho 'celí vedle', vůbec jsme si to nedokázali vysvětlit. Ale později jsem slyšela i četla, že takové zážitky měli i jiní, různí, i naši, cestovatelé.

Do místního hotelu jsme dorazili totálně mokří a zničení. Tou dobou už bylo krásné počasí, sluníčko a teplo, tak jsem se vydala sušit prádlo na střešní terasu.

Rozpustila jsem si vlasy, okolo pasu zavázala veliký šátek jako sukni a do rukou vzala mokré oblečení. Už jen tím, že jsem běloška, se na mě upřely oči Nepálců na terase i dole na ulici. Když jsem už byla nahoře, přišel náhlý poryv větru a způsobil ... – viz. obrázek.

Nevěděla jsem, co dřív chytat: jestli vlasy, prádlo, 'sukni' ... Nepálci holé nohy na veřejnosti možná nikdy neviděli, a to, co jsem tam, jako na jevišti, prováděla, i mě připadalo jako Laurel a Hardy dohromady.

No Nepálci slzeli smíchy, já jsem se pak už 'bavila' taky.

Manžel měl s sebou horské boty za 3 a půl tisíce korun, ale nateklo mu do nich horem. Já jsem měla polobotky ráno suché, on musel chodit v mokrých botách pět dní.

Tehdy jsem zachytila jeho závistivý a obdivný pohled a 'nadmula se – planou - pýchou', když řekl: "Jak jsi to předem věděla?!".

ZAPOMENUTÉ POJMY

Ivo Koukol

Bony – poukázky, kterými se platilo za luxusní, nebo zahraniční zboží. Lidé se spoléhali na nelegální překupníky – vexláky. V 80. letech se na černém trhu prodával bon za 5 – 5,50 Kčs. Bony se daly uplatnit v prodejnách TUZEX, které byly v Brně v pasáži Jalta na Benešově ulici, na Třídě Kapitána Jaroše byly potraviny. Lidé sháněli alkohol, čokoládu, holandské kakao, hračky, rifle stály 70-150 bonů, přičemž běžná mzda byla okolo 1000 Kčs.

Buzerplac neboli buzerák, dříve execírák. Bylo povinné obětování dlouhých vlasů, na které tehdy letěla mnohá děvčata.

Devizový příslib – devízák, byl první předpoklad vycestování normalizačního občana ČSSR do kapitalistické ciziny. Každý musel žádat o možnost zakoupení zahraniční devizové měny. Musel být opatřen souhlas zaměstnavatele, nebo NV jedenkrát ročně v stanoveném termínu. V podniku musel žádost podepsat vedoucí, vedoucí odborů, vedoucí stranické organizace KSČ a další. Bez kontaktů a korupce byla šance získat devizový příslib víceméně nulová.

Dělnická třída – komunistickým režimem oficiálně preferovaná vrstva manuálně pracujících bolševického státu. Ve skutečnosti však tvrdě pracující dělníci za socialismu nejvíce trpěli ve zdravotně závadném pracovním prostředí zatíženém i všeobecným státním šlendriánem. Dělnické kolonie přežily dodnes Kamenné kolonie. Nyní opravované.

Disident – česky odštěpenec či odpadlík. V normalizačním kontextu šlo o člověka aktivně otevřeně nenásilně odmítajícího vládnoucí ideologii. Vládnoucí KSČ disidenty pronásledovala a věznila i mučila.

Dočasný pobyt – fakticky okupace Československa Rudou armádou po srpnu 1968, která zajistila, aby byla naše země zůstala součástí sovětského mocenského bloku. Okupace skončila po pádu komunismu, až v roce 1991.

Družba – do češtiny se dostala pod vlivem Sovětského svazu již od 50. – 80. let. Šlo o spolupráci mezi organizacemi, městy. Družba Brna s městem Voroněž se projevuje dodnes (viz. hotel Voroněž). Družebními byly i Slavnosti míru a československo-sovětského přátelství od r. 1952 v Gottwaldově údolí.

Důvěrník – též domovní důvěrník, pověřený správce domu, nebo častěji spolupracující s StB. Sídlo StB bylo v Leninově ulici a též ve vile Aloise

a Viléma Kubových v Řečkovicích na dnešní Gromešově ulici (Dnes dům dětí).

Estébáci – příslušníci československé Státní bezpečnosti. Nikdy nebyli za své kruté činy potrestáni. Svůj archiv spálili v Kanicích u Brna.

Gulagy – pracovní nápravné tábory založené v r. 1919 za Leninovy vlády, kde zemřelo za vlády Stalina 10 – 20 milionů lidí. Velká většina z nich nepřežila utrpení vyvolané krutými podmínkami.

Hraniční pásmo – bylo vyhlášeno v dubnu 1950, cílem bylo omezit pobyt u hranic. Nespolehliví byli vysídleni. Zasahovalo 12 – 15 kilometrů do vnitrozemí, vstup do pásma byl na povolení. Dále byly budovány věžové rozhledny, zátaras s vysokým napětím, atd.

Chartista – signatář dokumentu Charta 77, který vznikl na přelomu let 1976 a 1977. Požadoval dodržování lidských a občanských práv v Československu. Státní moc rozpoutala proti Chartě hysterickou kampaň a signatáře uvěznila.

Jiskřička – nejmladší člen v systému mládežnických organizací.

JZD – jednotná zemědělská družstva, vznikla nucenou kolektivizací. JZD mimo jiné rozorávala remízky atp.

Kádrovák – oddaní soudruzi psali posudky, vyřizovali si osobní účty.

Komsomol – Všesvazový leninský svaz mládeže – SSSR.

Lágr – místo k hromadné internaci osob. Uranové doly.

Lidové milice – ozbrojená pěst dělnické třídy. Založil je Ústřední výbor KSČ 21.2.1948.

Mánička – vlasatý kluk. Máničky byly pronásledovány.

Nástěnkář – nejnižší politická funkce. Vytvářel výzdobu pro oslavy VŘSR, oslavy výročí února 1948, 1. máj atp.

Normalizace – období od násilného potlačení pražského jara 1968.

Pendrek – policejní obušek. Odtud tzv. „penderkový zákon“, který schválil ještě Alexandr Dubček.

Pěrestrojka – ekonomická reforma, kterou se snažil zavést Michail Gorbačov. Součástí bylo uvolnění cenzury – glasnosť.

Pétépák – člen „pomocných technických praporů“.

Pionýr – druhý stupeň členství v mládežnické organizaci, viz. „jiskra“.

Pomocná stráž VB – dobrovolný spolupracovník komunistické státní moci, spolupracoval zdarma.

Protistátní živel – pojem zneužívaný třídní justicí u politických kauz.

Příživník – kdo nebyl zaměstnaný, neměl záznam v občanském průkazu,

což kontrolvala policie. Trestný čin se sazbou 2 - 3 roky vězení.

Puč – násilný politický převrat. Komunistický puč proběhl 17. – 25. února 1948.

ROH – „Revoluční odborové hnutí“, karikatura na odbory. Členství pracujících bylo povinné. Bylo založeno v roce 1945.

RVHP – v roce 1949 je založil Stalin proti Marshallovu plánu.

Samizdat – vydávání knih časopisů atp. ručním přepisováním na psacím stroji. Šlo o trestný čin. Příkladem jsou časopisy Akord (katolický), Host, Revue88 atd.

Soudruh/soudružka – oficiální oslovení v době komunistické totality (dnes pan, paní).

Spartakiáda – hromadné tělovýchovné vystoupení. Nejspíše, aby byla překryta vzpomínka na sokolské slety první republiky.

Stachanovec – označení uvědomělého pracovníka, člena KSČ, který překračoval pracovní normy.

Státní bezpečnost – vznik 30.6.1945. Politická policie režimu, byla používána od zastrašování až vraždám nepohodlných občanů.

Úderník – propagační termín komunistické agitace.

Varšavská smlouva – založena 15.5.1955 ve Varšavě jako protipól NATO.

Vekslák – nelegální prodejce bonů v socialistickém Československu

Výjezdní doložka – povolení k cestě do zahraničí. Vznik 23.2.1948

Znárodnění – faktická konfiskace soukromého majetku od velkých podniků až po drobné živnosti.

Železná opona – neprostupná hranice mezi Západem a Východem. Jen na jižní Moravě bylo při pokusu přejít hranici zastřeleno 57 lidí. Také informační blokáda, rušení západního vysílání– např. rakouské televize, nebo stanice Svobodná Evropa. Součástí byly jiné technické normy (CCIR vs. OIRT), aby na východních přijímačích nebylo možné přijímat západní vysílání.

VÝLET DO AMAZONIE

Jiří Luner

Amazonii jsem navštívil v druhé půlce září a začátkem října roku 2019. Při promítání o Amazonii u unitářů 8.1. 2020 byly ukázány snímky z této cesty.

Cílem byl Ekvádor, stát přímo na rovníku. Přes letiště Quito, hlavní město Ekvádoru. Kolem Quita je celkem hustě osídlená civilizovaná oblast. Je zde hodně městeček a silnice dobré kvality. Po silnicích často uhánějí cyklistické skupiny, v cyklistických oblečeních, což budí dojem, že cyklistika je zde oblíbený sport. Stejně tak populární je zde fotbal, který je v televizi vidět často a fotbal hrají i ženy. Lidé jsou zde více v kontaktu s přírodou. Žijí v domečcích různé kvality, většinou jednoduchých a skromných. U domečku mají pozemky, někteří i větší rozlohy a je často vidět, jak někdo pracuje ručně na poli. Sídliště a paneláky jsem zde vůbec neviděl.

Místo, kde je letiště je taková plocha, že by člověk řekl, že je to někde v nížině. Ale když kolega zjišťoval mobilem nadmořskou výšku, tak zjistil, že je to 2800 metrů nad mořem, čemuž odpovídalo počasí. Když svítilo slunce, docela pražilo, ale jak zašlo, byla okamžitě zima. Většinou po 16. hodině odpoledne bylo už chladno.

Moje cesta dále vedla do provincie Pastáza na východ. Cesta vedla horskými průsmyky s krásnými výhledy na hory, na kaňony a na vodopády, které padaly z velké výšky. Vesnic ubývalo. Byly jen menší osady. Kvalita silnice se v některých místech v horách také zhoršila. Byla tam místa, kde byly kamenné a úzké cesty, ale hodně se tam pracovalo na silnici, takže se dá očekávat, že v blízké době budou i v horách kvalitní silnice.

Cesta trvala asi pět hodin a urazili jsme tak 250 km. U cíle tam už byly opravdu jen kamenité cesty a dokola samé pralesy a hodně řek. To už je místo, kde velice vzácně někoho potkáte. V cíli jsme sestupovali po dřevěném chodníku dolů asi 10 minut do místa uvnitř pralesa, kde Jan Rostlinka založil svoje centrum, kde přijímá návštěvníky z různých částí světa.

Jan Rostlinka - Zakladatel projektu. Janovi je 37 let, je původem z Moravy a posledních 11 let života strávil v pralese v Ekvádoru mezi indiány Kičua. Do Amazonie přijel se záměrem učit se přírodní medicínu a žít v pralese. Podstoupil tradiční formu učení u významných léčitelů-šamanů v kmenech Šipibo a Kičua. Na tomto pobytu Jan otvírá bránu do svého nového domova. Takto je možno bezpečně poznávat krásu místní

přírody a kultury s někým, kdo je zde jako ryba ve vodě. Jan má také hluboké znalosti rostlin, léčebných postupů a šamanských rituálů. Zasvěcuje do života v džungli a do indiánské moudrosti. V centru mu pomáhají indiáni, nebo dobrovolníci a na tyto akce jezdí také Šaman Don Carlos. Ten tam zůstává po většinu části pobytu jednoho turnusu.

Don Carlos Landazuri Huatatoca - Domorodý šaman. Donu Carlosovi je 76 let. Pochází z rodiny domorodců Kičua, indiánů od řeky Napo v ekvádorské Amazonii. Je léčitelem, kterého vyhledávají pacienti z různých provincií. Při návštěvách vzdálených posvátných míst v přírodě byl kontaktován duchy, kteří na něj přenesli léčivou sílu, díky které také provádí léčení během obřadů s nápojem Ayahuasca. Don Carlos je tedy jačak, tradiční "muž poznání", šaman kmene Kičua. Jeho osoba je ztělesněním moudrosti a vyspělosti poznání kultury šamanů Naporuna. Své vědění rád sdílí. Jeho životním posláním je léčit nemocné. Don Carlos je při práci doprovázen svým zeťem Omarem Yumbo, který má v tomto také mnohaletou praxi. Don Carlos při svých léčivých ceremoniích očišťuje každého účastníka listy metličky surupanga a zpívá nádherné písně, které ho naučili duchové přírody. Don Carlos je jako člověk velmi klidný, skromný a svá léčení nikomu nevnucuje. Hluboce se zajímá o každého účastníka a hledá ty nejlepší způsoby, jak každému pomoci k lepšímu zdraví a harmonii. Je to stařešina a je možnost se tak napojit na jeho znalosti a energie, které nasbíral během svého dlouhého života jako léčitel a šaman.

Kromě vycházek do pralesa, případně jiných výletů, jsou zde hlavní náplni ceremonie s Ajahuaskou. Začínaly večer ve 20 hodin. Nikdy ne dva dny po sobě. V tropech se stmívá dost brzy, asi o půl sedmé. Na místech v naší motlitebně jsme si obsadili lehátka, kde jsme uložili deky. Každý měl s sebou čelovku, protože tam nejsou žádná světla a všude je absolutní tma. Během rituálu jsme je už nesměli používat, abychom neosluňovali druhé. Každý seděl před svým lehátkem. Postupně jsme chodili k Šamanovi a on nám naléval do speciální keramické nádoby Ajahuasku. Množství jsme si mohli rozhodnout sami. První den jsem tuto výhodu výběru nevyužil. Byla mi nabídnuta poloviční dávka, což bylo asi deci. Bral jsem to jako závazné a vypil jsem to. Časem jsem pochopil, že tato dávka na mě byla dosti silná a následující dny jsem pití značně omezil. Bylo to také proto, že už jenom představa, že ji piji mně obracela žaludek. První dávka byla silná možná hlavně pro moje tělo. Bylo mně špatně, ztrácel jsem orientaci v prostoru. Točila se mi hlava a v hlavě jsem cítil jakési hučení. Bylo to jako roj včel, nebo elektrické vedení.

Potom co jsme byli obslouženi pitím Ajahuasky. Šaman nás nechal chvíli sedět o samotě na svém místě před lehátkem a potom nás volal k sobě prostřednictvím mladého indiána Omara, který nás vyzval a zavedl k Šamanovi. Většinou jsme nebyli schopni jít sami po dvou nohách. Před Šamanem byla stolička, na kterou jsme se posadili a Šaman s námi prováděl rituály. Mával větvičkami, štěrchátkem, zpíval jednoduché melodie a do určitých míst vydechoval kouř z cigaret. Na závěr byla jemná masáž. Nejvydatnější byla masáž hlavy. Tu pořádně stlačoval, že jsem měl pocit, že mně chce vytlačit mozek. Masáž končetin, hlavně rukou byla docela jemná.

Poté co jsme všichni prošli rituálem nás nechal na svých místech. Následovala u každého osobní pouť s Ajahuaskou, která byla u každého jiná. Každou chvíli někdo zvracel. Pokud někdo potřeboval na záchod, tak to bylo domluvené na zavolání Baños. Přiběhl Omar a odvedl nás na záchod. Po té první Ajahuasce jsem byl asi třikrát na záchodě. Byl jsem z toho tak zničen, že jsem si myslel, že tam zůstanu. Měl jsem problém se postavit. Nakonec jsem se silou vůle postavil. Omar pro mě přišel a odvedl na bezpečné lehátko, kde jsem se mohl uvolnit. Bylo mně na zvracení, ale já nezvracím a tak jsem to vždy rozdýchával. Tuto první náročnou noc jsem si tak zapamatoval, že už následující dny jsem byl s pitím opatrný. A to jsem ani nechodil na záchod. A proto tato otázka na Šamana následující den.

O: Nemůže Ajhuaska ublížit, pokud člověk nejde na záchod ...

Don Carlos: Ajahuaska patří mezi purgatíva, to je mezi rostliny, které zbavují červů, promývá střeva a žaludek. Je prospěšné jít na záchod, ale pokud člověk nejde, žádné poškození to nezpůsobuje. Není třeba si brát stále větší dávky ajahuasky, potom Ajahuasca opouští brzy tělo ve formě zvratků a nemá čas dostatečně působit na tělo.

O: Den po Ayahuasce jsem se cítil uvolněný a neměl jsem žádné nutkání něco dělat.

Don Carlos: S písní jsem žádal duchy, aby Ti pomohli v životě získat více klidu, abys měl lepší zdraví a aby se tak protáhnul Tvůj život.

O: Dotaz na drogy, alkohol a konopí.

Don Carlos: Ajahuaska neobsahuje žádné chemické látky, jejím prostřednictvím se dá získat zdraví, věštit budoucnost, vidět své zemřelé předky a získat spoustu informací, zatímco ty chemické látky se používají abyste tancovali, abyste dlouho vydrželi, abyste měli nějaký změněný stav své mysli.

A co se týče alkoholu, tak ten není nepřítelem, může se vypít pivečko na

zábavě, ale ne každý den.

Návštěva u Indiánů. Průvodkyně Madžuryaa z indiánské komunity říká:

24 žen se dalo dohromady, aby vytvořily místo, kde by mohly přijímat návštěvníky. To vytvořily proto, aby si uchovaly svou kulturu (stavby, písně,tradiční tance, legendy) a také proto, že v dnešní době spousta lidí odchází do měst za lepším živobytím. Snaha je, aby zůstali a aby tak podpořili svou vlastní kulturu. Takže ženy se starají o turisty, o ubytování, uvádějí tance a muži jezdí kánoemi po řece a dělají průvodce, nebo pomáhají v zahradě. Mají hodně aktivit : Rýžuje se zlato, vyrábí se čokoláda, hraje se na hudební nástroje, tancuje se, zpívá se, vyrábějí se šperky a hudební nástroje.

Otázka k namlouvání mladých. Dříve se vybírali partneři tak, že se to domluvilo mezi rodiči, třeba pro dceru kluka ze slušné rodiny a sňatek jím domluvili. A nyní mají mladí v tomto volnost, mohou se sami namlouvat a mnohdy ani nemusí ani muž žádat rodiče o povolení.

Otázka na původ tohoto místa. Otec dědečka jezdil po řece Napo, měl tady spoustu žen a jezdil od jedné k druhé. Toto místo se mu zalíbilo a tak zde založil komunitu.

Potom popsala indiánské tance. Muži jako by zapichovali oštěpem a ženy nesou nádobu s čičou. Čiča je oblíbené jídlo, které má chuť jako syrovátka.

U posvátného kamene nyní na souši. Kdysi jezdily kánoe kolem tohoto kamene a občas se tady ztrácely, byl zde vír. Kámen má na sobě siluety různých zvířat,

Návštěva komunity. Před 58 lety byla založena tato vesnice. Jsou zde 2 řeky a les, o které se v komunitě pečuje. Legálně je zde 435 ha Z toho 10 % je kultivované, t.j. zahrady a 90% je les. Zahrady se obdělávají několik let, potom se nechá půda odpočinout a jde se obdělávat jinam.

Lidé v komunitě jsou otevření, každého rádi přivítají. Byl nám předveden kámen s vyrytými posvátnými symboly, které byly vytvořeny před 1800 lety. Vytvořili je lidé, kteří tudy procházeli. Mohli to být Inkové, kteří se tudy pohybovali. A tyto znaky reprezentují kmenová znamení, podobně jako u nás erby. Byly ryty postupně, po kouscích. Vyrytí symbolu je náročné. Je tu značka, která naznačuje, že by tu měl být další kámen. Ten zatím nebyl nalezen. I tento posvátný kámen musel být vyhrabán z hlíny. Místní lidé se toho kamene báli, mohl u něj být viděn duch toho kamene sedící na kameni. Pomocí těchto symbolů se dá dostat do jiného energetického světa.

Na závěr. Proslov indiána Asdrubala Torrese z kmene Arhuacos v Columbii, který navštívil loni také Česko.

Hlavní problém lidské civilizace je v tom, že většina lidí si myslí, že planeta je mrtvá. Myslíte si, že kameny, stromy nežijí, že vše je zde jen pro vás a že si to můžete užívat, nic víc. Nemáte v tom žádnou soudnost, žádné hranice. Všichni jsme součástí stvoření. Zapomínáte na svůj původ. Zapomínáte, že jste součásti přírody. Myslíte, že technický pokrok je cestou k naplnění, ale není tomu tak. Ať vymyslíme cokoliv, nepomůže nám to k trvalému štěstí. Zapomněli jste na spojení energie a hmoty, a to ničí váš původ. To je ten největší problém, který vnímám.

BRNĚNŠTÍ UNITÁŘI K 170. VÝROČÍ NAROZENÍ T.G.M.

Jarmila Plotěná

Už několik desítek let jsou brněnští unitáři zvání na veřejná shromáždění u příležitosti výročí narození T. G. Masaryka a různých státních svátků. Tato shromáždění se v Brně často konají u sochy T. G. M. před budovou Masarykovy univerzity na Husově ulici.

Jako každoročně jsme se i letos zúčastnili slavnostního shromáždění k příležitosti narozenin T. G. Masaryka. Tradičně se účastnilo celé spektrum veřejných institucí a společenských organizací působících v Brně a Jihomoravském kraji. Slavnostním projevem shromáždění zahájila primátorka města Brna Markéta Vaňková. Kytice a věnce kladli například představitelé městských částí, Masarykovy univerzity, Obce legionářů, Sokolské obce, politických stran a jiných subjektů včetně Obce unitářů v Brně.

Ač se každoročně brněnští unitáři těchto akcí zúčastňují, málokdo ví, že sochu T. G. M máme v Brně díky organizačnímu úsilí člena brněnské obce bratra Jindřicha Lorenze. Bratr Lorenz na počátku 90. let jako velký ctitel Masaryka obětavě inicioval sbírku finančních prostředků na realizaci tohoto krásného výtvarného díla. Oslovoval různé školy a jiné instituce, nadchl pro tuto akci i některé členy brněnské obce.

Shodou událostí se bohužel bratr Lorenz těsně nedožil odhalení této sochy. Bratr Lorenz byl nejen znalcem Masarykova díla, ale také znal nazpaměť značnou část básní Otokara Březiny.

STŘED VESMÍRU A ZÁKLADNÍ OTÁZKA

aneb Pozvánka na nedělní vycházku

Marcela Poučová

Komemorativní akt, o kterém zde hodláme referovat, se sice odehrál již v průběhu loňských letních prázdnin, ale vzhledem k věčnosti, ke které se odkazuje, zpoždění několika měsíců představuje zcela zanedbatelnou časovou odchylku. Navíc je čas jako fyzikální veličina vnímán různě a jeho vztah k základní otázce života, vesmíru a vůbec, na kterou je dosud jediná všeobecně uznávaná odpověď 42[1], je jak jinak než relativní.

Takže co tak důležitého se událo? Nic menšího než, že v Brně na křižovatce ulic Demlova a Trávníky, byl svépomocí, ovšem s oficiálním souhlasem příslušných úřadů, umístěn kamenný označník signalizující procházejícím, že právě míjejí střed vesmíru.

Existenci této cca sedmdesát let staré astro-fyzikální skutečnosti vysvětlili během inaugurace její objevitelé astrofyzik Jiří Grygar a matematik a fyzik Alexander Ženíšek (oba *1936). Tito, když se vracívali během gymnaziálních studií pěšky domů, na přilehlém víku od kanálu, který byl posledním společným bodem jejich cesty, doslova strávili mládí diskusemi týkajícími se všech možných aspektů výše zmíněné základní otázky. Je tedy více než signifikantní, že se tento kanalizační poklop na rohu ulice se stal úhelným kamenem dalšího velmi úspěšného intelektuálního směřování obou přátel.

Pokud tedy nemáte kde a nad čím hloubat, můžete si procházkou vyrazit zapřemýšlet o existenciálních problémech do Černých polí. Skutečnost, že pamětní balvan není umístěn přímo ve vozovce na příslušném víku, ale trůní na přilehlém pásu trávníku, kde dalekosáhlost jeho významu každodenně potvrzují především čtyřnozí kolemjdoucí, jen dokládá pravdivost Newtonovy představy, že střed vesmíru je vlastně všude.

Pravděpodobnost, že během krátkého postání si přímo ve středu veškerenstva rozlousknete problém života, vesmíru a vůbec, se sice limitně blíží nule dokonce i z matematického hlediska, ale alespoň se dostanete na vzduch.

[1] „42“, je odpověď na „Otázku života, vesmíru a vůbec“, kterou po 7,5 milionu let usilovné práce, vygeneruje pro lidstvo nejlepší počítač světa s dodatkem, že pro přesnější odpověď měla být otázka vhodněji formulována. Situace pochází z dnes již kultovního depresivně humoristického románu *Stopařův průvodce po Galaxii* od Douglase Adamse z roku 1979 a je doposud zřejmě nejpřesvědčivějším výrokem, který se kdy kdo v tomto směru někdo odvážil postulovat.

LEDEN / ÚNOR 2020

Pátky 17:00 až 19:00 Staňkova 18a

3.1. **NOVOROČNÍ VIA LUCIS** Shromáždění k přivítání nového roku

10.1. **ZIMNÍ PEGÁSEK** Autorský - téma „Mír v člověku, mír ve světě“

17.1. Otmar Habrle **OHNĚ NA PLANINÁCH - Obžaloba války**

24.1. Rev. Jarmila Plotěná **CO JE JÁDREM NAŠÍ VÍRY?** Úvahy o podstatě unitářství

31.1. Prof. PhDr. Ing. Miloš Dokulil, DrSc. **ZAMYŠLENÍ NAD ÚSKALÍM BOŽÍ TROJICE**

7.2. Mgr. Jan Blahůšek a hosté **VZPOMÍNKA NA BOHUMILA HOUSERA**

14.2. Rev. Jarmila Plotěná, RNDr. Ludmila Čermáková **VELKÉ TÉMA - LÁSKA**

21.2. Magdaléna Pulicarová – **NIKOLAJ ROERICH**
Malíř dávné Rusi a Tibetu – příběh jedné cesty

28.2. Rev. Jarmila Plotěná **PRAVDA** – Máš pravdu, mám pravdu?

Úterky 17:30 až 19:30 Staňkova 18a

7.1. 14.1. 21.1. 28.1. 4.2. 11.2. 18.2. 25.2.

ZPĚV duchovních písní a manter, MODLITBA, zdravotní rozcvička

Středy 17:00 až 19:00 Staňkova 18a

8.1. Ing. Jiří Luner **JIŽNÍ AMERIKA - ECUADOR, AMAZONIE**

15.1. Rev. Jarmila Plotěná - **SLUNEČNICE** (zdravotní cvičení, meditace)

22.1. Ivo Koukol - **ZAPOMENUTÉ POJMY** (o čem a jak se mluvilo před r.1989)

29.1. Rev. Petr Samojský **BRNĚNSKÁ OBEC UNITÁŘŮ SLOVEM I OBRAZEM**
(premiéra videa o BOU)

5.2., 26.2 Rev. Jarmila Plotěná - **SLUNEČNICE** (METTA BHAVANA A MEDITACE)

12.2. **UNITÁŘSKÁ ČAJOVNA**

19.2. **JEDEN SVĚT** - promítání filmu v kavárně Quido – Rybníček 6

BŘEZEN 2020

Pátky **17:00 až 19:00 Staňkova 18a** (není-li uvedeno jinak)

6.3. NEBÁT SE A NEKRÁST – T. G. M.

~~13.3. *Rev. Mgr. Jarmila Plotěná, Ing. Pavel Sedlák*~~
~~DÁVNÁ MOUDROST TIBETU~~

20.3. od 16:00
VALNÉ SHROMÁŽDĚNÍ
OBCE UNITÁŘŮ V BRNĚ

27.3. ODKAZ J. A. KOMENSKÉHO DNEŠKU
ANEB UMÍME SE UČIT? Shromáždění ke Dni učitelů

Úterky 17:30 až 19:30 Staňkova 18a

3.3. 10.3. 17.3. 24.3. 31.3.
ZPĚV duchovních písní a manter, MODLITBA, zdravotní rozcvička

Středy 17:00 až 19:00 Staňkova 18a

4.3. 11.3. 18.3. 25.3. *Rev. Jarmila Plotěná*
SLUNEČNICE (METTA BHAVANA A MEDITACE)

brno.unitari.net

Setkání organizuje Obec unitářů v Brně, pokud není uvedeno jinak VSTUPNÉ JE DOBROVOLNÉ.